

opusdei.org

A Prelátus 2012. novemberi levele

Ezzel a levéllel a Prelátus egy sorozatot indít el, amelynek keretében - a hit éve alkalmából - a Hiszekegyből kiindulva elmélkedik a hitről.

Novemberre azt javasolja, hogy elmélkedjünk a teremtető Atyaistenről.

2012.11.09.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Péter utódjának hangját követve az Egyház azt kéri, hogy mi hívők, mindannyian megerősítsük Jézus Krisztushoz tartozásunkat, mélyebben elmélkedjünk az Isten által nekünk kinyilatkoztatott igazságokról, megújítsuk mindennapi vágyunkat arra, hogy örömmel járjuk az általa számunkra kijelölt utat, és igyekezzünk az apostolkodás révén jobban megismertetni Őt az emberekkel. Már most kezdjünk el hálát adni a Szentháromságnak azért a bőséges kegyelemért, amellyel – biztos vagyok benne, hogy – az elkövetkező hónapok során elárasztja a lelkeket. Ezért magától értetődő, hogy meg kell felelnünk a Menny e jóságának.

Elhatároztam, hogy minden hónapban részletesebben szót ejtek katolikus hitünk valamely eleméről, hogy mindannyian elmélkedjünk e témáról Isten jelenlétében és igyekezzünk gyakorlati

elhatározásokra jutni. Amint a Szentatya javasolja, időt kell szánnunk a hit – a Hiszekegyben összefoglalt – igazságairól való elmélkedésre. Mert – amint XVI. Benedek pápa felteszi a kérdést –**hol találjuk meg a hitvallás legfőbb formuláját? Hol találjuk meg azokat az igazságokat, melyeket hűségesen továbbadtak nekünk, és amelyek fényként világítják be mindennapi életünket?**[1] Maga a Pápa adja meg a választ:**a Hiszekegyben, a Hitvallásban összekapcsolódunk a názáreti Jézus Személyének és történetének eredeti eseményével; konkrét formát ölt az, amit a pogányok apostola mondott a korintusi keresztényeknek: „Elsősorban azt hagytam rátok, amit magam is kaptam (...)” (1Kor 15, 3-4).**[2]

VI. Pál pápa 1967-ben szintén meghirdette a hit évét, amelynek kapcsán Szent Josemaría arra

buzdított minket, hogy mélyedjünk el jobban a Hiszekegy tartalmában.

Újítsuk meg rendszeresen az elhatározásunkat, hogy tartjuk magunkat e tanácshoz. Miután emlékeztetett arra, hogy az Opus Deiben **igyeksünk mindig és mindenben sentíre cum Ecclésia, Krisztus Egyházával, az Anyaszentegyházzal együtt érezni,** [3] hozzátette: **ezért szeretném, hogy most együtt, röviden és lényegre törően idézzük fel az Egyház szent Hitvallása, vagyis az Isten által a kinyilatkoztatáskor az Egyházra bízott hitletétemény alapvető igazságait.** [4] Mindig, de különösen az előttünk álló év során fokozottan törekedjünk arra, hogy az apostolkodásunk során megismertessük az emberekkel a hit igazságait. Nap mint nap tanúi vagyunk annak, hogy erre nagyobb szükség van, hiszen sokan vannak, akik kereszténynek tartják magukat, sőt katolikusnak, de nem képesek

érvekkel megindokolni a hitüket azoknak, akik még nem hallották az Evangélium örömhírét, vagy akik hiányos ismeretekkel rendelkeznek ezekről az igazságokról, melyeket az Apostolok adtak tovább és melyeket az Egyház hűségesen megőriz.

XVI. Benedek kifejezte azon vágyát, hogy ez az év mindenki számára alkalmat nyújtson arra, hogy **a Hiszekegy tartalmáról való elmélkedés révén elmélyüljön a hit Istenre, az emberre, az Egyházra, a társadalomra és az egész világra vonatkozó központi igazságaiban. Szeretném, ha világos lenne –** folytatta –, **hogy a hit e tartalma vagy igazságai (*fides quæ*) közvetlenül kapcsolódnak mindennapi létünkhöz, és megtérést követelnek, amelyből az Istenbe vetett hit új formája fakad (*fides qua*). Ha megismerjük, megtaláljuk Istent, jobban megismerjük arcának vonásait, az**

**kihat az egész életünkre, mivel Ő
behatol az ember legmélyebb
bensejébe.**[5]

Két egymástól elválaszthatatlan
szempontról van szó: az
értelmünkkel elfogadni és
megvallani a hit igazságait, valamint
az akaratunkkal törekedni rá, hogy
azok teljes mértékben áthassák a
cselekedeteinket, még a
legapróbbakat is, különös tekintettel
az állapotbeli kötelességeinkre.

Amint az Alapítónk írta: ***a kegyelem
sugallatának és fényének,
valamint a hit tartalma külső
megfogalmazásának egyaránt a
szabadság végső és felszabadító
aktusával kell engedelmeskedni.
Nem segíti elő a Szentlélek benső, a
lélek bensejében zajló
működésének való
engedelmeskedést, ha elutasítjuk a
hit igazságai külső és tekintéllyel
bíró megfogalmazásának való
engedelmességét.***[6]

Világos, hogy milyen következtetést vonhatunk le mindebből: akarnunk és igyekeznünk kell jobban ismerni Krisztus tanítását, és így továbbadni azt másoknak. Isten segítségével képesek leszünk rá, ha időt szánunk rá, hogy figyelmesen elmélkedjünk a hitvallás tartalmáról. Nem elég az elméleti ismeret. **Fel kell fedezni a Hiszekegyben megvallott igazságok és a mindennapi életünk közötti mély kapcsolatot, hogy ezek az igazságok – mint a múltban mindig is – fényként bevilágítsák az életünket, vízként enyhítsék az utunkat kísérő szárazságot, életként legyőzzék a mai élet sivatagait. A Hiszekegy magában foglalja a keresztény ember erkölcsi életét, amelynek alapja és oka egyaránt benne rejlik.**^[7]

Imádkozzuk áhítattal ezt a hitvallást, elmélkedjünk róla a Szentlélek fényét kérve, hogy jobban szeressük és ismerjük ezeket az igazságokat.

Ezért az apostolkodás keretében folytatott beszélgetéseinkben, valamint a Prelatúra tevékenységeiben részt vevőknek a keresztény hit igazságairól tartott előadásokban elengedhetetlen, hogy tanulmányozzuk és átismételjük a *Katolikus Egyház Katekizmusát* vagy annak *Kompendiumát*. Nekünk, papoknak is kitartóan kell e dokumentumokat forgatnunk az elmélkedéseink és rövid prédikációink során. Így mindannyian igyekszünk majd mindennapi életünket a *Katekizmusban* foglalt viszonyítási pontokhoz igazítani. Sokszor eszembe jut, ahogy Szent Josemaría újra meg újra elolvasta Szent. V. Piusz katekizmusát – a jelenlegi Katekizmus még nem létezett akkoriban –, valamint Szent X. Piusz katekizmusát, melyeket ajánlott az őt hallgatóknak is.

Hiszek az egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek, minden láthatónak és láthatatlannak Teremtőjében.[8] A Hitvallás első cikke az Egyház hitét fejezi ki egy személyes Istenben, aki minden dolgok teremtetője és életben tartója, aki gondviselésével kormányozza az egész világmindenséget és különös módon az embereket. Bizonyos, hogy ***amikor tiszta a tekintetünk, minden fennhangon Istenről, a Teremtőről árulkodik. Az Úr, aki hitéért megjutalmazta Pétert és Szent Egyházának fejévé tette (vö. Mt16,13-19), minket, keresztyén hívőket is új világossággal jutalmaz meg: ami ugyanis megtudható az Istenről, az világos előttük – a hívők előtt –, maga Isten tette számukra nyilvánvalóvá; mert ami benne láthatatlan: örök ereje és isteni mivolta, arra a világ teremtetése óta műveiből következtethetünk (vö. Róm1,20).***[9] Azt ajánlom nektek,

amint már szó esett róla, hogy megújult hittel imádkozzátok, örömmel hirdessétek a Hitvallást és keressetek menedéket ezekben az igazságokban, amelyek a keresztények számára oly nélkülözhetetlenek.

Mindannyian jól tudjuk, hogy az eredeti bűn mély sebeket hagyott az emberi természetben, aminek folytán az ember csak nehézségek árán tudja világosan és tévedés nélkül, pusztán a természetes értelemre támaszkodva megismerni az egyetlen igaz Istent.^[10] Éppen ezért Isten – végtelen jóságában és irgalmában – fokozatosan kinyilatkoztatta magát az Ószövetség története folyamán, egészen addig, amíg Jézus Krisztus személyében el nem érkezett a kinyilatkoztatás teljessége. Azáltal, hogy elküldte a Fiát, aki emberré lett, nemcsak a bűn által elhomályosított igazságokat nyilatkoztatta ki világosan, hanem saját isteni

életének benső természetét is. Az egyetlen isteni természetben öröktől fogva három ténylegesen különböző Személy létezik: az Atya, a Fiú és a Szentlélek, akik elválaszthatatlan módon a szeretet csodálatos és szavakkal kifejezhetetlen közösségét alkotják. „A Szentháromság misztériuma a keresztény hit és élet központi misztériuma. Isten misztériuma Önmagában. Tehát a hit többi misztériumainak forrása, azokat megvilágosító világosság.”[11] „A Szentháromság a szó szoros értelmében a hit misztériuma, egyike «az Istenben elrejtett titkoknak, melyeket, ha Isten ki nem nyilatkoztatja, nem ismerhattünk volna meg» (I. Vatikáni Zsinat: DS 3015)”. [12]

Benső életének kinyilatkoztatása a célból, hogy a kegyelem révén részesítsen minket e kincsben, a legértékesebb ajándék, amelyet az Úrtól kaptunk. Egy teljességgel

ingyenes ajándék ez, amely kizárólag az Úr jóságából fakad. Ezért logikus az Alapítónk tanácsa: ***a Hitvallást mindig az imádás, a szeretetteljes szemlélődés és a dicsőítés lelkületével kell imádkoznunk.***[13]

Azt kérem Szent Josemariától, hogy igyekezzünk a *credo* – hiszek – szót azzal a szent szenvedéllyel kiejteni, amellyel ő ismételte gyakran a nap folyamán. Többek között a következőket tanácsolta nekünk: ***Tanuld meg dicsérni az Atyát, a Fiút és a Szentlelket. Sajátíts el különös odaadást a Szentháromság iránt: hiszek az Atyaistenben, hiszek a Fiúistenben, hiszek a Szentlélek Istenben; remélek az Atyaistenben, remélek a Fiúistenben, remélek a Szentlélek Istenben; szeretem az Atyaistent, szeretem a Fiúistent, szeretem a Szentlélek Istent. Hiszem, remélem, szeretem a Legszentebb Háromságot.***[14] Majd

így folytatta: ***Ez az odaadás szükséges a lélek természetfeletti gyakorlataként, mely a szív cselekedeteiben fejeződik ki, még akkor is, ha nem mindig formálódik szavakká.***[15]

Kihasználjuk ezeket a tanácsokat? Úgy akarunk „hinni”, ahogy Isten elvárja tőlünk? Biztonsággal tölt el a mindenható és örök Istenbe vetett hit?

A Hiszekegy első cikke az a szilárd szikla, amelyre épül a keresztény hit és magatartás. Amint XVI. Benedek a hit éve kezdetét megelőző napon fogalmazott, **meg kell tanulnunk a [II. Vatikáni]Zsinat legegyszerűbb és legalapvetőbb tanítását: azt, hogy a kereszténység lényege az Istenbe, a három személyű Szeretetbe vetett hitben, valamint a személyes, ugyanakkor közösségi találkozásban rejlik Krisztussal, aki helyes irányba tereli és vezeti az életet: minden más ebből**

következik (...). A Zsinat arra emlékeztet, hogy az Egyház – minden egyes részét beleértve – parancsba kapott feladata továbbadni Isten szerető szavát, amely üdvözít, hogy mindenki meghallja és elfogadja az örök boldogságunkat magában foglaló isteni hívást.[16]

Ennélfogva egyre jobban el kell mélyülnünk a hitvallás első cikkében. *Hiszek Istenben!*: ez az első kijelentés a legalapvetőbb. Az egész hitvallás Istenről beszél, és amennyiben szót ejt az emberről és a világról, azt azok Istenhez fűződő kapcsolata miatt teszi. A hitvallás többi cikke a legelsőtől függ: arra ösztönöznek, hogy jobban megismerjük Istent úgy, ahogy fokozatosan kinyilatkoztatta magát. Ennek következtében – mivel ennyire alapvető – fontos, hogy ne engedjünk a fáradtság semmiféle csábításának, amikor arra kerül a sor, hogy

másoknak továbbadjuk azt. Amint a levél elején emlékeztettek benneteket, soha nem fog hiányozni Isten segítsége ahhoz, hogy ezt a feladatot végre tudjuk hajtani.

Novemberben a liturgia arra hív, hogy különös módon elmélkedjünk az örök igazságokról. Szent Josemariával együtt elismétlem nektek: ***fontos, hogy soha ne veszítsük szem elől azt a magasztos célt, amelyre hivatva vagyunk.*** Mi haszna van az embernek, ha az egész világot megszerzi is, de lelke kárát vallja? Mit is adhatna az ember cserébe a lelkéért?(Mt 16,26). ***Egyetlen végső célunk van, amely természetfeletti, magában foglalja, tökéletesíti és felemeli a természetes célunkat, mivel a kegyelem feltételezi, összefogja, gyógyítja, felemeli és gazdagítja a természetet.***[17]

Legyünk róla meggyőződve, hogy ha megéljük a Hitvallást és egész életünk szerves részévé tesszük, jobban fogjuk érteni és szeretni ezt a csodálatos függést Istentől, és megízleljük azt az egyedülálló örömet, amely abból fakad, hogy az Ő gyermekeinek tudjuk magunkat és azok is vagyunk. A *Katolikus Egyház Katekizmusa* arra emlékeztet, hogy a hit óriási következményekkel jár az életünk számára. Elsősorban arra indít, hogy elismerjük Isten nagyságát és fenségét, imádjuk Őt, majd arra, hogy szünet nélkül hálát adjunk a jótéteményeiért, hogy értékeljük a férfiak és nők valódi méltóságát, akik Isten képére és hasonlatosságára lettek teremtvé és ezért tisztelet illeti őket, hogy helyesen használjuk a teremtetett dolgokat, melyeket az Úrtól kaptunk, valamint hogy minden körülmények közepette, főként a nehézségekkel szembesülve bízzunk Benne.[18]

Mielőtt befejezném a levelet, azt javaslom nektek, hogy imádkozzunk többet kifejezetten a néhány napja véget ért, az új evangelizációról szóló püspöki szinódus gyümölcseiért. Törekedjünk arra, hogy a világban, annak minden pontján érezhető legyen a Szentlélek sugallata, amint a katolikus hívek szívét arra buzdítja, hogy tevékenyen vegyenek részt a hit új tavaszában, amelynek előmozdításán a Pápa kitartóan fáradozik.

Imádkozzatok különösen azon fivéreitekért, akiket november 3-án szentelek diakónussá a Sant'Eugenio-bazilikában. Fokozottan adjunk hálát a Szentháromságnak a november 28-i ünnepért, amikor is az Opus Dei személyi prelatúrává alakulásának harmincadik évfordulóját ünnepeljük. Számptalan lelki gyümölcs érett be azóta; amint arról a szeretett don Álvaro biztosított arról írva, hogy az Atyánk *különleges*

*szándékának teljesülésével a
legkülönbözőbb jótétemények
árasztják majd el a Művet: ómnia
bona páriter cum illa!.*[19]

A Szűzanyán keresztül adjunk hálát
Istennek, és kérjük Szent Josemaría
első utódjának közbenjárását is, aki
sokat imádkozott, szenvedett és
dolgozott azért, hogy ez a feladat,
amelyet az Alapítónk bízott rá,
teljesüljön. Mindannyian konkrét
formát tudunk adni e hálaadásnak:
az Istenhez való szilárd hűség által,
mindennap kezdve és újrakezdve a
küzdelmet azért, hogy egyre
bensőségebb kapcsolatba
kerüljünk vele.

Minden szeretetemmél megáldalak
benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2012. november 1.

[1] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2012. október 17.

[2] *Ugyanott* [3] SZENT JOSEMARÍA: *Levél, 1967. március 19., 5. pont*

[4] *Ugyanott* [5] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2012. október 17.

[6] SZENT JOSEMARÍA: *Levél, 1967. március 19., 42. pont*

[7] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2012. október 17.

[8] RÓMAI MISEKÖNYV: *Hiszekegy* (Nicea-konstantinápolyi hitvallás)

[9] SZENT JOSEMARÍA: *Levél, 1967. március 19., 55. pont*

[10] Vö. KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA, 36-38

[11] KATOLIKUS EGYHÁZ
KATEKIZMUSA, 234

[12] *Ugyanott*, 237

[13] SZENT JOSEMARÍA, *Levél*, 1967.
március 19., 55. pont

[14] SZENT JOSEMARÍA,
Kovácsstűzhely, 296

[15] *Ugyanott* [16] XVI. BENEDEK:
Általános kihallgatáson elhangzott
beszéd, 2012. október 10.

[17] SZENT JOSEMARÍA, *Levél*, 1967.
március 19., 59. pont

[18] Vö. KATOLIKUS EGYHÁZ
KATEKIZMUSA, 222-227

[19] *Bölcs 7,11. Vö. Levél*, 1982.
november 28., 4. pont (*Cartas de
familia*, II. kötet,. 313. pont).

© *Prælatúra Sanctæ Crucis et Operis
Dei* (A szerzői jog tulajdonosának
kifejezett engedélye hiányában tilos

a dokumentum egészének vagy
bármely részének nyilvános
terjesztése.)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2012-
novemberi-levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2012-novemberi-levele/) (2026.03.10.)